

Sygnatura akt VI Ka 1022/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **20 marca 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Mierz

Sędziowie SSR del. Małgorzata Peteja-Żak

SSO Grażyna Tokarczyk (spr.)

Protokolant Katarzyna Kajda

przy udziale

Jolanty Mandziej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2015 r.

sprawy **M. P.** syna I. i J.,

ur. (...) w R.

oskarżonego z art. 59 ust. 1 ustawy z dn. 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 58 ust. 2 ustawy z dn. 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 5 września 2014 r. sygnatura akt VI K 236/14

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 9 w ten sposób, że wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności określa na 1(jeden) rok;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

sygn. akt VI Ka 1022/14

UZASADNIENIE

M. P. oskarżony został o to, że:

I w grudniu 2013 roku w R., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił M. W. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 1 g za kwotę 30 zł,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

II w styczniu 2014 roku w R., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił M. W. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 1 g za kwotę 40 zł,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

III w dniu 23 lutego 2014 roku w R., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił M. W. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 2 g za kwotę 60 zł,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

IV w lipcu 2013 roku w R., wbrew przepisom ustawy, udzielił nieodpłatnie małoletniemu D. W. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie większej niż 1 g,

tj. o czyn z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

V w sierpniu 2013 roku w R., wbrew przepisom ustawy, udzielił nieodpłatnie małoletniemu D. W. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie większej niż 1 g,

tj. o czyn z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

VI we wrześniu 2013 roku w R., wbrew przepisom ustawy, udzielił nieodpłatnie małoletniemu D. W. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie większej niż 1 g,

tj. o czyn z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

VII w grudniu 2013 roku w R., wbrew przepisom ustawy, udzielił nieodpłatnie małoletniemu D. W. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie większej niż 1 g,

tj. o czyn z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

VIII w styczniu 2014 roku w R., wbrew przepisom ustawy, udzielił nieodpłatnie małoletniemu D. W. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie większej niż 1 g,

tj. o czyn z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

IX w lutym 2014 roku w R., wbrew przepisom ustawy, udzielił nieodpłatnie małoletniemu D. W. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie większej niż 1 g,

tj. o czyn z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej wyrokiem z dnia 5 września 2014 roku

sygn. akt VI K 236/14, wydanym w trybie art. 335 kpk orzekł, że:

8. uznaje oskarżonego M. P. za winnego tego, że działając w podobny sposób w krótkich odstępach czasu dopuścił się stanowiących ciąg przestępstw występków zarzucanych oskarżonemu w punktach I-III, to jest przestępstw z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu jedną karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

9. uznaje oskarżonego M. P. za winnego tego, że działając w podobny sposób w krótkich odstępach czasu dopuścił się stanowiących ciąg przestępstw występków zarzucanych oskarżonemu w punktach IV - IX, to jest przestępstw z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu i za to na mocy art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu

narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku miesięcy pozbawienia wolności;

10. na mocy art. 91 § 2 kk w zw. z art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec M. P. kary pozbawienia wolności i wymierza w ich miejsce karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy;

11. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu M. P. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, oddając go okresie próby pod dozór kuratora;

12. na mocy art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec M. P. środek karny w postaci przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstw w kwocie 130 (stu trzydziestu) złotych;

13. (...)

16. na podstawie art. 624§1 kpk i art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonych M. W., D. W., S. S. i M. P. od ponoszenia kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa.

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej M. P. w zakresie rozstrzygnięcia o karze na niekorzyść oskarżonego zarzucając obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia a to art. 413 § 2 pkt 2 kpk polegającą na wymierzeniu wobec M. P. w punkcie 9 wyroku kary pozbawienia wolności w sposób niezrozumiały i niejednoznaczny, powodujący wewnętrzną sprzeczność w treści orzeczenia, uniemożliwiający jego wykonania, co w konsekwencji stanowi naruszenie przewidziane w art. 439 § 1 pkt 7 kpk.

Prokurator wniósł o uchylenie wyroku w części dotyczącej M. P. w zakresie rozstrzygnięcia o karze i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżyciela publicznego jest skuteczna w zakresie obrazę przepisu postępowania, nie będącej jednak bezwzględną przyczyną odwoławczą.

Zgodnie z jednolitymi poglądami, wyrażanymi w piśmiennictwie i orzecznictwie, o bezwzględnym powodzie odwoławczym określonym w art. 439 § 1 pkt 7 kpk można mówić nie wówczas, gdy orzeczenie nie zawiera jakiegoś elementu, które zasadniczo powinno zawierać, a jedynie wówczas, gdy w samej treści części dyspozytywnej orzeczenia występuje takie wewnętrzne "pęknięcie", iż spełnienie jednego z zawartych w niej rozstrzygnięć musiałoby prowadzić do zignorowania innego z rozstrzygnięć. Podkreśla się także, że nie każda sprzeczność orzeczenia kwalifikuje się jako bezwzględna przyczyna odwoławcza, lecz tylko ta sprzeczność, która uniemożliwia wykonanie orzeczenia. Musi więc chodzić o sprzeczność zasadniczą i to taką, której nie da się usunąć w drodze przewidzianej w art. 13 § 1 kkw (postanow. SN z 30.12.2011 r., sygn. akt IV KK 403/11, OSNwSK 2011/1/2426).

W niniejszej sprawie uchybienie Sądu meriti nie miało wskazanego charakteru, po pierwsze wyrok zapadł w trybie art. 335 kpk, co poprzedzone było złożeniem przez oskarżonego stosownego wniosku, a następnie dołączeniem przez Prokuratora do aktu oskarżenia wniosku o wydanie wyroku i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar za przypisane mu występki, bez przeprowadzenia rozprawy.

Sąd I instancji badając materiał dowodowy zgromadzony w sprawie trafnie doszedł za oskarżycielem publicznym do przekonania, że okoliczności popełnienia przestępstw przez M. P., ale również M. W., D. W. i S. S. nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego M. P. wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte.

W świetle tych uzgodnień M. P. poddał się karom:

- za ciąg przestępstw z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

- za ciąg przestępstw z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

- a nadto karze łącznej wymiarze 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

W omawianej sytuacji wykonaniu niewątpliwie podlega kara łączna orzeczona w punkcie 10 zaskarżonego wyroku. Omawiane rozstrzygnięcie pozbawione jest zatem jakichkolwiek sprzeczności. Jedyna sprzeczność dotknęła punktu 9, nie sposób traktować jej jednak jako bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 7 kpk, albowiem nie uniemożliwia ona wykonania wyroku.

Istotne jest również, że nie ma wątpliwości, iż M. P. skazany został za ciąg przestępstw z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 roku pozbawienia wolności, jak to uzgodnił z oskarżycielem publicznym i wynika z wniosku dołączonego do aktu oskarżenia. Nadto stylistyka wskazanego rozstrzygnięcia „wymierza mu karę 1 (jednego) roku miesięcy pozbawienia wolności”, a szczególnie wskazanie w nawiasie słownie wymiaru kary współgrającego z okresem „roku”, a nie „miesiący”, przekonuje, że nie ma wątpliwości, co do rzeczywistego orzeczenia, które na skutek niedokładności redakcyjnej, jest obarczone jedynie obrazą art. 413 § 2 pkt 2 kpk, która miała wpływ na treść orzeczenia, ale która nie powoduje niemożności wykonania wyroku.

Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Okręgowy w Słupsku w wyroku z dnia 25.01.2011 roku sygn. akt II Ka 547/10, iż sprzeczność musi dotyczyć wyłącznie części dyspozytywnej wyroku, a po drugie - musi ona uniemożliwiać, a nie jedynie utrudniać wykonanie orzeczenia. Jako niemożność wykonania orzeczenia należy rozumieć taką sytuację, w której istnieją dwie lub więcej "wersje interpretacyjne" orzeczenia, a żadnej z nich nie da się wykluczyć. W sytuacji, gdy wyrok zapadł po uprzednim wydaniu przez sąd a quo postanowienia o uwzględnieniu wniosku złożonego przez prokuratora w trybie art. 335 § 1 kpk, istnieje podstawa do wykluczenia tej wersji rozumienia orzeczenia, która pozostaje w sprzeczności z treścią wniosku prokuratora, umieszczonego w akcie oskarżenia, a także z treścią uzasadnienia wyroku (KZS 2013/9/101).

Zwraca bowiem uwagę, że pod rządami Kodeksu postępowania karnego 1969 roku przepis art. 388 nie przewidywał tego rodzaju bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Nie oznacza to oczywiście, że tego rodzaju uchybienia nie miały miejsca ale, że wprowadzając nową przesłankę nakazującą bezwzględne uchylenie zaskarżonego wyroku, ustawodawca przewidywał, że chodzi o taką właśnie sprzeczność, której nie można usunąć w drodze czy to stosowania art. 13 § 1 kkw, czy też w drodze wywiedzenia środka odwoławczego i uznania względnej przyczyny odwoławczej. Analizując przesłanki z art. 439 kpk wysnuć bowiem można wniosek, że są to naruszenia takiej rangi, których nie sposób w żaden sposób wyjaśnić, ani tym bardziej konwalidować, niż poprzez powtórzenie postępowania przed sądem orzekającym.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 9 w ten sposób, że wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności określił na 1(jeden) rok, w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymując w mocy.